

Na dno korespondence

Jiří Kačur vytiskl podloudně v konkurenčním časopisu Dno báseň Leden. Nechtěl ovšem zapůsobit na poetickou část naší republiky (ta je mu zcela u prdele), jeho činnost byla podjatá úmysly zcela jinými. V každém periodiku se časem nakupí nesmírné množství nezveřejnitelných dopisů od čtenářů, Jiří Kačur byl redakcí AK-29 vyslán na misi, pod krycím názvem Drátěnka, úkol byl jednoduchý, vybrat redakci Dna šuplíky s utajovanými výkřiky čtenářů. Obsah tamních šuplat byl šokující. Dovolte nám, abychom na tuto skrumáž konspiračních teorií a zločinných úmyslů poukázali a okázale jí pohrdli.

Redakce Dna!!!

Já vám nedovolím publikovat mou tvorbu v tom vašem plátku!!! Chápu, že potřebujete prázdný prostor něčím zaplnit, ale opět vás upozorňuju, že k publikaci mých děl nedávám svůj souhlas! Už mě ani neobtěžujte dopisy a maily a lichometnými návštěvami s vínem v ruce, prostě nedám. Pokud se dozvím, že jste můj nesouhlas přešli blahosklonným úsměvem a mou tvorbu v devatenáctém čísle publikovali, sper vás d'as. Knotková

Na tom není nic prazvláštního. Redaktor Cháb naši poštu co číslo zadělává dopisy, kde křičí, kterak tyjeme z jeho filozofického nadhledu, z jeho akademického rozhledu, z jeho mystických prozření a taky na to kašleme. Nebo lépe, tím, že na to kašleme, ho léčíme z té jeho urvanosti, je to ku prospěchu všemu lidstvu. Nu, začínáme odhalovat temnotu Dna polehoučku.

Dno!

V šestnáctém čísle na dvanácté stránce v básni V ohybu záhyb verš třetí nemělo být poševní sekret, ale polední dekret. Svévolně jste tím změnili celé vyznění básně. Považuji za povážlivé, že provádíte jakousi obrácenou mravní cenzuru, kdy nevinný a vpravdě roztomilý verš změníte na vulgární a lacinou cetku. Styďte se! Syselová, Emilie.

U tohoto dopisu byl na rubu připsán i náčrtek odpovědi, dovolíme si jej publikovat v nezkrácené verzi.

Kráva

Mravní provolání od čtenářů, toť radost pro hnípacového redaktora. U nás v redakci řešíme těchto dopisů stovky měsíčně, ovšem neomezujeme se na lakonické „kráva“, ale polemizujeme se čtenářem a tím tvoříme časopis i v korespondenci se čtenáři. Pravda, většinou se po dlouhé, předlouhé komunikaci dopracujeme k tomu, že pisatele nazveme jadrným slovem kráva, ale předchází tomu hloubavé a tišiny zviřující hledání souladu a smíru.

Vážená redakce Dna,

dovolím si Vám navrhnout jisté vybruslení z našeho sporu. Za to, že NEpublikujete mou tvorbu ve Vašem časopisu, jsem ochoten štědře podpořit Vaši činnost nemalým finančním

obnosem. Řekněte si kolik chcete, velmi se obávám o stav mé budoucí kariéry, objevil-li bych se právě u Vás.

Miroslav Fischmajstr

Tohle je ovšem tradiční útěkářský styl boje, s kterým jsme, po roce naší činnosti, to jest činnosti v AK-29, začali počítat. Oslovujeme celebrity již dopředu s nabídkou vykoupení se z našeho časopisu. Divili byste se, kolik lidí nechce, aby se právě o nich mluvilo právě u nás a kolik z nich je ochotno pustit nějaký ten chlup. Takřka detektivní činnost jsme museli ovšem rozvinout u dalšího dopisu. Předložme nejdříve dopis, protentokrát stručný, a posléze vysvětlující komentář.

Miládku jo

U zjišťování původce dopisu, nutno podotknout, že nepodepsaného, jsme se museli ponořit do kvantové mechaniky, do výpočtů zahrnout kvarky a nanočástice, došli jsme, přes Fidgebergův aparát a Refetův postulát, až ke zjištění, že si redakce Dna zahrávala s cestováním v čase a tento dopis, jak se později zjistilo psaný šéfredaktorovou rukou, byl položen na Gottwaldův stůl těsně před popravou Milady Horákové. Tudíž lze předpokládat, že proces s Miladou Horákovou nebyl procesem politickým, ale procesem básnickým. Což ovšem jeho vykonstruovanost jen umocňuje. Zatím je v péči vyšetřování skutečnost, zda Miládku jo popravít nebo jo omilostnit nebo jo cokoliv jiného. Ale to je vcelku nic, oproti dalšímu dopisu.

Vážený pane předsedo...říkám ti budeš psát, co ti diktuju, to co ti tak příjemně chladí zátylek je zbraň, proč tam píšeš ty blbosti, řek jsem, že tam máš psát, co ti diktuju, ne co ti říkám, chuj s tebou, piš, časopis dno, s velkým d ty debile, co ses v tý škole učil, no, tak nebud' na nervy a budeš psát bez chyb, co to tam furt píšeš, do prdele říkal jsem, že budeš psát co diktuju, ne co říkám, fakt vylízanej, poznám když diktuju a když říkám, ne? Takže znova, časopis dno, kurva zase malý, to nejsou nervy tohle, to je diagnóza, pusť mě k tomu, na tady máš zbraň...časopis AK-29 se dostává na piedestal už i u závodníků formule 1, formule je s velkým f, nestřevo, před nedávnem byl viděn šumachr, počkej, počkej, takhle se to určitě nepíše, no to já taky nevím jak se to píše, nech to bejt, takže, šumachr, kterak si čte časopis AK-29 a cítí se doslova duševně změněn, jeho pozdější výsledky, ne fakt to četl, máme to i na fotce, no, tak si ho prohlížel, koho zajímá, že neumí česky, ne počkej, tady máš, ten šumachr se musí psát jinak...časopis dno, chuj s tebou, velký d, vychází už po deset let v tištěné formě, což se plátku AK-29 povedlo pouze jednou a to nadmíru trapným obtěžováním firemní tiskárny, se divím, že jste to netiskli na kladkostroji, volové, a to firmy cizí, prodej probíhal, ale já vím, že jste to dělali, ne počkej, tady máš blbost...AK-29 je

Je mou smutnou povinností dokončit tento článek, tuto recenzi na časopis Dno. Já, Adam Panáček, tohoto času snad ještě redaktor časopisu AK-29, jsem dnes ráno přišel na redakční poradě. Nalezl jsem zde několik mrtvých těl. Mezi nimi i mé dva milované spoluredaktory Kačura a Chába, pak několik divných chlapů s mnoha tělesnými vadami a jednu zcela nahou ženu, věk kolem třiceti, docela pěknou. Na stehně měla takovou roztomilou pižku, pod levým

prsním dvorcem, zdálo se mi, byla bodnuta komárem, což je na toto roční období velmi neobvyklé, pod pravým prsním dvorcem, jak jsem důkladnou prohlídkou ohmatem zjistil, neměla vpich žádný. Byl jsem nucen zjistit, zda nebyla žena před exitem znásilněna, ale již jsem to nestihl, vešla uklízečka a koštětem mě vyhnala. O dalším vyšetřování budu informovat.